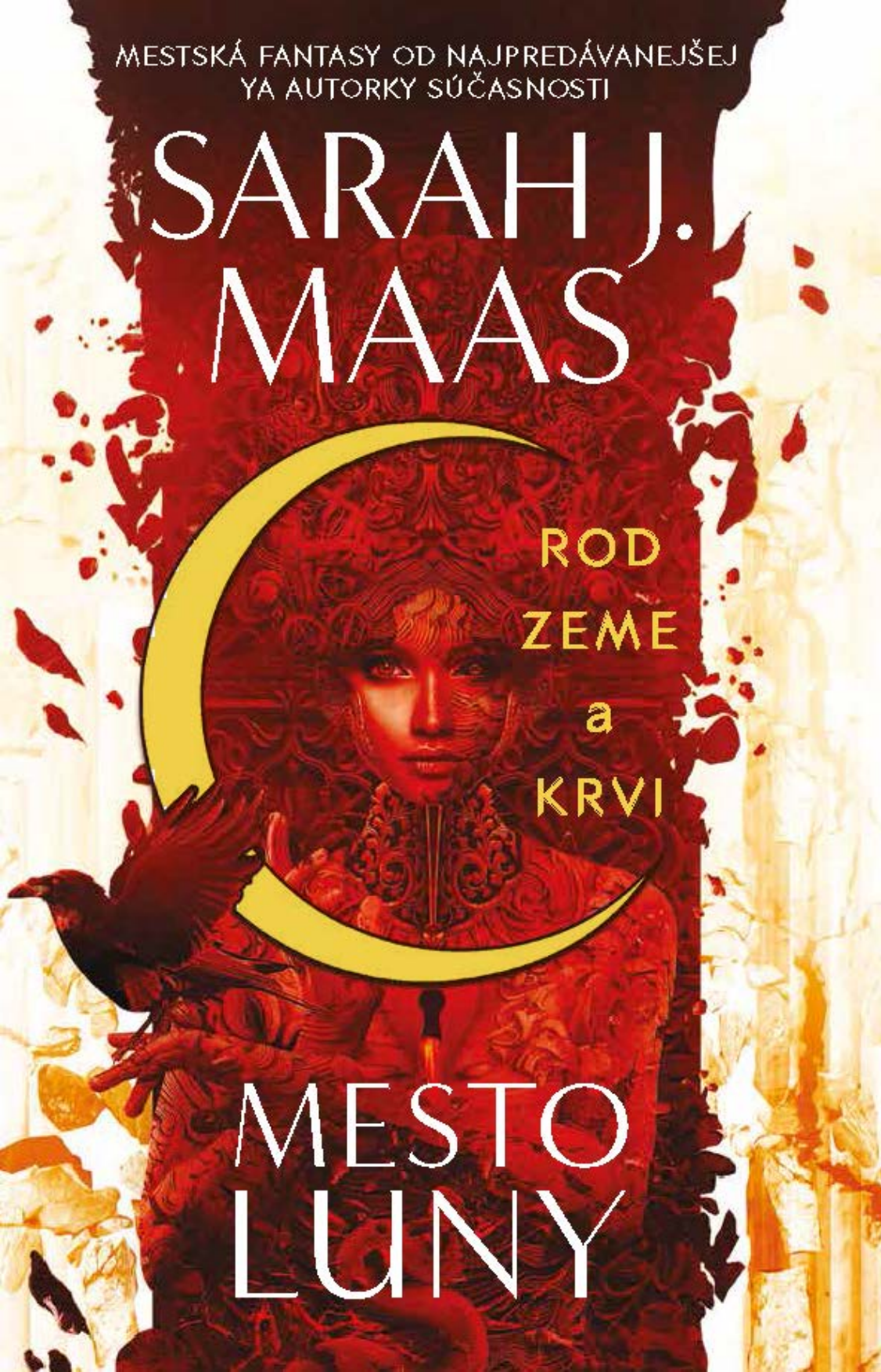

MESTSKÁ FANTASY OD NAJPREDÁVANEJŠEJ
YA AUTORKY SÚČASNOSTI

SARAH J.
MAAS

ROD
ZEME
a
KRVI

MESTO
LUNY

ROD
ZEME
a
KRVI

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

Séria *Trón zo skla*
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU
VEŽA NA ÚSVITE
KRÁLOVSTVO Z POPOLA

Novely k sérii *Trón zo skla*
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMALOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

Séria *Na dvore z trňov a ruží*
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU
NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU
NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

Séria *Mesto Luny*
ROD ZEME A KRVI

SARAH J. MAAS
MESTO LUNY

ROD
ZEME
a
KRVI

sloart

Copyright © Sarah J. Maas 2020
Map by Virginia Allyn
Endpapers and interior art by Carlos Quevedo
Translation © Milica Nováková 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4579-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas – Crescent City Series, Book 1: House of Earth and Blood,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury Publishing, New York 2020,
preložila Milica Nováková.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

Taranovi, mojej najjasnejšej hviezde

MESTO LUNY

ANJELSKÁ BRÁNA

POLMESIAC

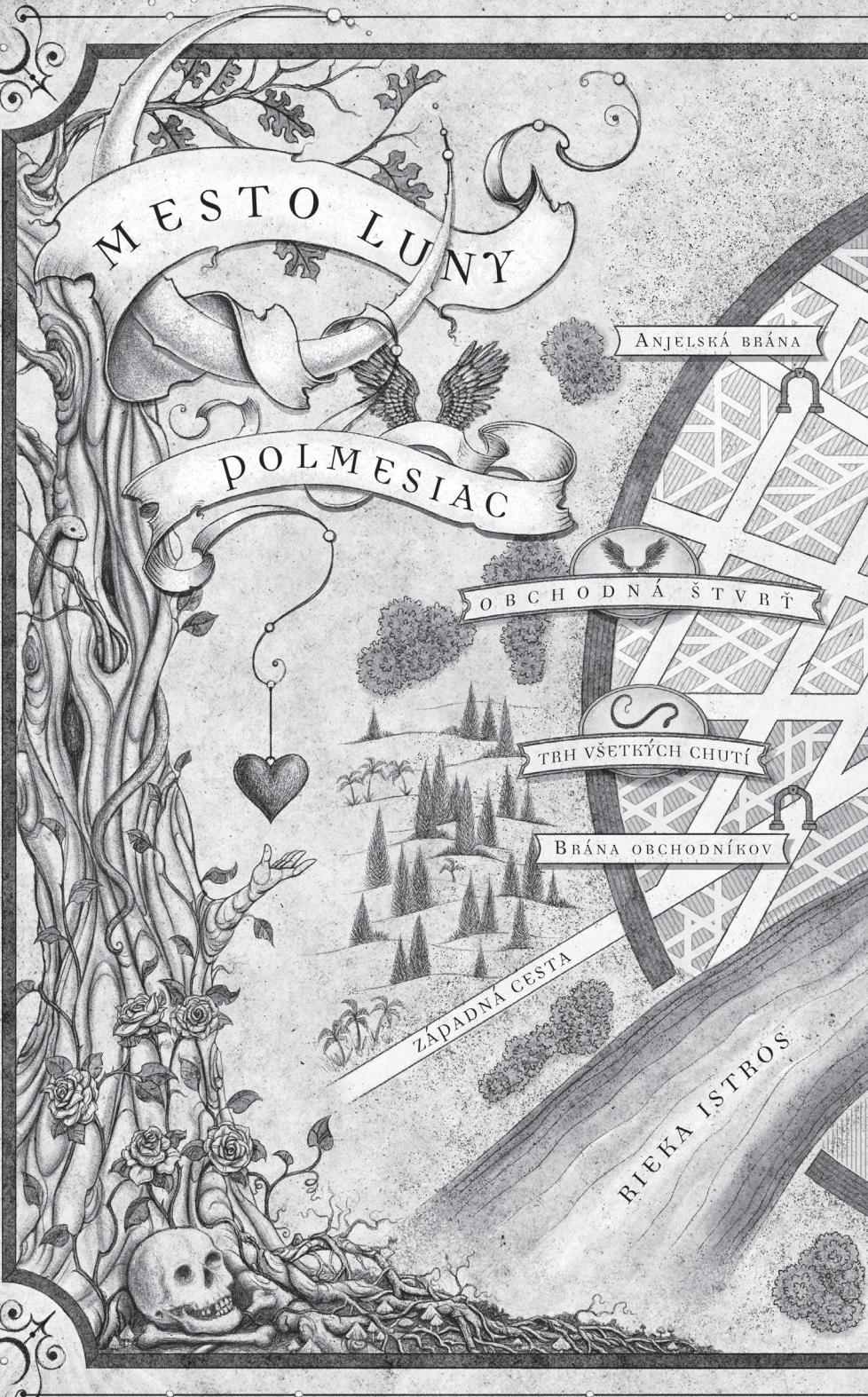
OBCHODNÁ ŠTVŔŤ

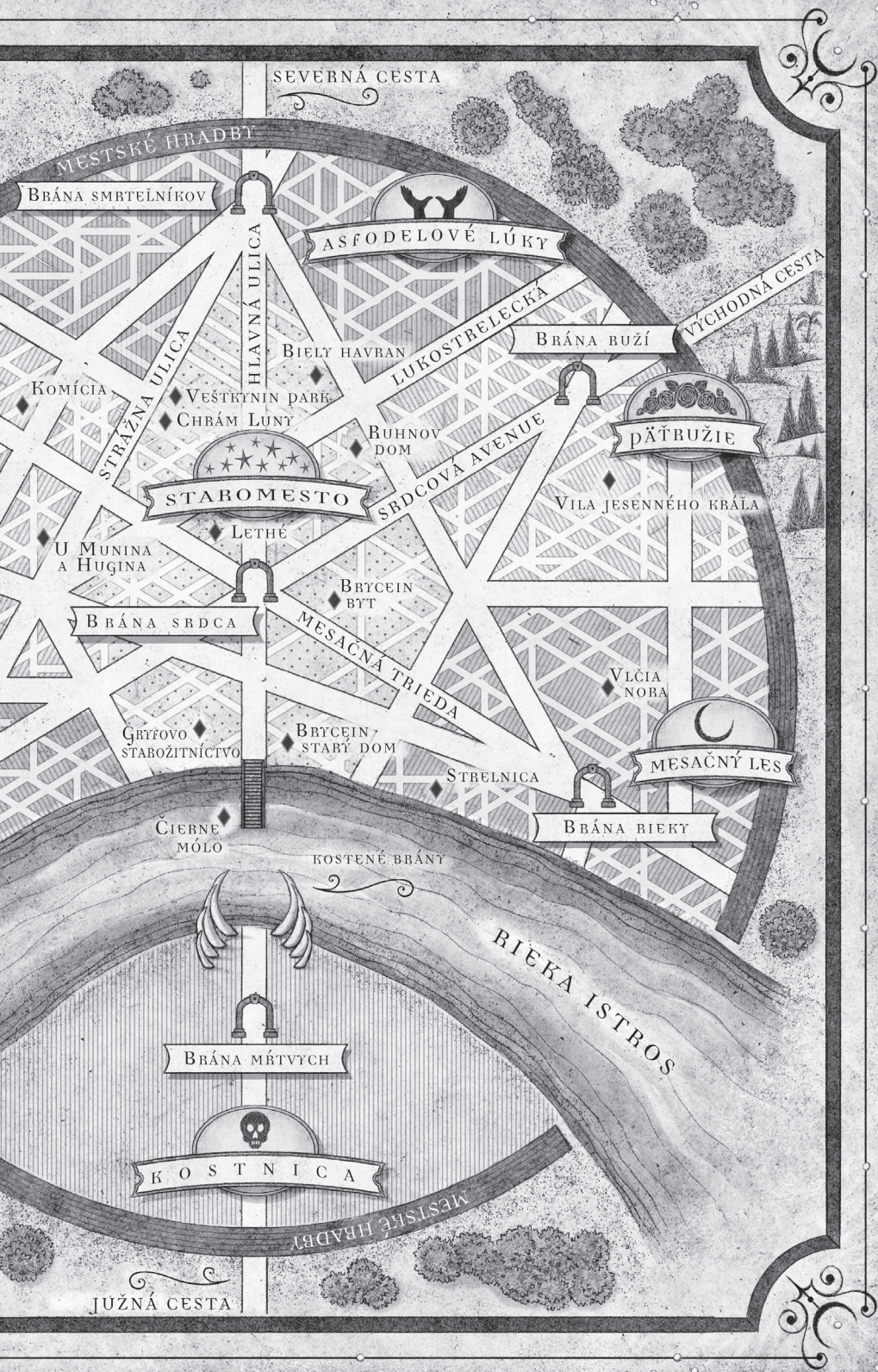
TRH VŠETKÝCH CHUTÍ

BRÁNA OBCHODNÍKOV

ZÁPADNÁ CESTA

RIEKA ISTROS

SEVERNÁ CESTA

MESTSKÉ HRADBY

BRÁNA SMBTEĽNÍKOV

ASFODELOVÉ LÚKY

VÝCHODNÁ CESTA

BRÁNA RUŽÍ

BIELY HAVBAN

PÄTRUŽIE

KOMÍCIA

VEŠTYTNIN PARK
CHRÁB LUNT

RUŇOV DOM

VILA JESENNÉHO KRÁĽA

STAROMESTO

SRDCOVÁ AVENUE

LETHÉ

U MUNINA
A HUGINA

BRÁNA SRDCA

BŘYCEIN BYT

VĽCIA NORA

GRYFOVO
STAROŽITNÍCTVO

BŘYCEIN
STARÝ DOM

MESAČNÝ LES

MESAČNÁ TRIEDA

STRELNICA

BRÁNA RIEKY

ČIERNE MÓLO

KOSTENÉ BRÁNY

RIEKA ISTROS

BRÁNA MŔTVYCH

KOSTNICA

MESTSKÉ HRADBY

JUŽNÁ CESTA

ŠTYRI RODY MIDGARDU

*Vyhlásené v roku 33 p. v. Imperiálnym senátom
vo Večnom meste.*

ROD ZEME A KRVI

Premenliví, ľudia, bosorky, obyčajné zvieratá a mnohí ďalší,
čo poslúchajú Cthonu, ako aj niektorí, ktorých si vybrala Luna.

ROD NEBIES A POVETRIA

Malachovia (anjeli), féri, elementáli, raráškovia*
a všetci požehnaní Solasom spolu s niektorými, ktorých má rada Luna.

ROD MNOHÝCH VÔD

Riečni duchovia, méri, vodné zvery, nymfy, kelpie,
nokkovia a ďalší, na ktorých dohliada Ogenas.

ROD PLAMEŇOV A TIEŇA

Démonaci, kosci, prízračníci, vampíri, drakovia,
draci, nekromanti a mnoho ďalších zlých a bezmenných bytostí,
ktoré ani sama Urd nevidí.

* Raráškov vylúčili z ich rodu, pretože sa vzbúrili spolu s padlými,
a sú považovaní za podradných, aj keď veľa z nich sa s tým odmieta zmieriť.

PRVÁ ČASŤ

KOTLINA

Pred dverami galérie stála vlčica.

Takže musel byť štvrtok a Bryce musela byť *fakt* neskutočne unavená, ak dokázala určiť deň len podľa toho, že za ňou prišla Danika.

Ťažké kovové dvere Gryfovho starožitníctva sa otriasli pri údere vlčej päste – päste, na ktorej, ako Bryce dobre vedela, žiarili nafialovo nalakované trblietavé nechty, zúfalo volajúce po manikúre.

„Bri, dopekla, otvor. Je tu horúco ako v riti!“ ozval sa sekundu nato tlmený ženský hlas.

Bryce, sediac pri stole v skromnej výstavnej sieni galérie, sa uškrnula, pozrela si v počítači záber z bezpečnostnej kamery pri hlavnom vchode a zastrčila si za špicaté ucho prameň vínoočervených vlasov.

„Prečo si taká špinavá? Vyzeráš, akoby si prekutala smetiská v celom meste,“ poznamenala cez videovrátnika.

„Čo, doriti, znamená *prekutala*?“ Danika preskočila z jednej nohy na druhú a špinavou rukou si utrela pot z čela, čím sa zamazala čiernou tekutinou.

„Ak by si niekedy vzala do ruky knihu, Danika, vedela by si to.“ Bryce s úsmevom vstala od stola. Celkom ju potešila prestávka od zdĺhavého vyhľadávania informácií, čo ju zamestnávalo celé doobedie. V galérii neboli žiadne okná, takže iba vďaka kamerovému systému zistila, kto stojí za hrubými múrmi. Ani svojím ostrým poloférsnym sluchom nezachytila veľa z toho, čo sa odohrávalo za železnými dverami, pravda, ak do nich práve niekto nebúšil pästou. Fádne pieskovcové múry galérie skrývali najnovšiu technológiu a špičkové kúzla, ktoré ju udržiavali v chode a chránili množstvo kníh v knižnici na spodnom podlaží.

Pomyslenie na podlažie pod ňou akoby prilákalo jeho obyvateľku.

„Prišla Danika?“ ozval sa tichý hlások spoza dvadsať centimetrov hrubých dvier do knižnice.

„Áno, Lehabah.“ Bryce chytila kľučku vchodových dverí. Kúzla sa jej zamrvtli v dlani a ako dym sa jej snovali po zlatistej pehavej pokožke. Zaskrípala zubami, musela to vydržať. Hoci tu pracovala už vyše roka, stále si na ten pocit nezvykla.

„Jesibe sa nepáči, keď sem chodí,“ varovala ju Lehabah spoza klamlivo jednoduchých kovových dverí. „Tebe sa nepáči, keď sem chodí,“ opravila ju Bryce s prižmúrenými jantárovými očami a pohľadom zaletela k dverám do knižnice, za ktorými vedela, že stojí drobná plamenná raráška a načúva ako vždy, keď niekto príde. „Vráť sa k svojej práci.“

Lehabah neodpovedala. Zrejme sa presunula dole ku knihám, ktoré mala strážiť. Bryce prevrátila oči a trhnutím otvorila vchodové dvere. Do tváre jej okamžite vrazila suchá horúčava, akoby z nej chcela vysať život. A to sa leto iba začalo.

Danika nielen vyzerala, že prekutávala smetiská, ona tak aj smrdela.

Striebornoplavé vlasy, čo jej bežne splyvali po chrbte ako hodvábná, hladká záclona, jej trčali z dlhého zapletaného vrkoča. Ametystové, zafírové a ružové pramienky mala popfkané nejakou tmavou olejnatou tekutinou, páchnucou po kove a amoniaku.

„Nejako ti to trvalo,“ poznamenala Danika a pyšne vošla do galérie. Meč na chrbte jej pri každom kroku nadskočil. Vrkoč sa jej zamotal do ošúchaného koženého puzdra, a keď zastala pred stolom, Bryce si dovolila jej ho vymotať.

Sotva to spravila, Danika štíhlymi prstami odopla pracky, ktorými mala meč pripnutý cez obnosenú motorkársku koženú bundu.

„Na pár hodín si to tu odložím,“ stiahla si meč z chrbta a zamierila ku skladu, schovanému za dreveným obložením na druhej strane výstavnej miestnosti.

Bryce sa oprela zadkom o stôl a prekrižila si ruky na prsiach. Pod prstami cítila elastickú látku obtiahnutých čiernych šiat. „Už tam smrdí tvoja taška z fitka. Dnes popoludní sa vráti Jesiba, a keď ju tam nájde, znovu ti to všetko vyhádze do odpadu.“

A to bolo ešte to najmiernejšie pekklo, akého bola Jesiba Rogová schopná, ak ju niečo našťvalo.

Štyristoročná čarodejníca, ktorá sa narodila ako bosorka, ale svoj rod zradila, sa neskôr pridala k rodu plameňov a tieňa a zodpovedala sa priamo a len samotnému kráľovi Podzemia. Medzi členov rodu plameňov a tieňa zapadla – ovládala taký arzenál kúziel, že mohla konkurovať hociktorému čiernokňazníkovi alebo bosorákovi z toho najtemnejšieho rodu. Bolo o nej známe, že jej stačí dať dobrý dôvod a v záchvate hnevu premení ľudí na zvieratá. Bryce sa nikdy neodvážila spýtať, či všetky tie malé tvory v desiatkach terárií a akvárií dolu v knižnici boli vždy zvieratami.

A snažila sa ju nenašťvať. Niežeby si človek mohol byť pri vaniroch niekedy istý. Ešte aj ten najslabší z vanirov – zo skupiny bytostí zahŕňajúcej všetkých v Midgarde okrem ľudí a obyčajných zvierat – mohol byť smrteľne nebezpečný.

„Neskôr si to vezmem,“ sľúbila a zatlačila na skrytý panel, aby sa otvoril. Bryce ju už trikrát varovala, že sklad v galérii nie je skrinka na jej bordel, ale Danika vždy iba odvrkla, že galéria situovaná v centre Staromesta má lepšiu polohu ako ich byt alebo Vlčia nora v Mesačnom lese. A bolo po rozhovore.

Sklad sa otvoril.

„Takže tu smrdí *moja* taška z fitka?“ zamávala si rukou pred tvárou a jemne kopla do vyťahanej športovej tašky s Bryceiným tanečným oblečením, zastrčenej medzi mopom a vedrom. „Kedy si si to prala naposledy?“

Bryce pokrčila nosom nad smradom starých cvičiek a spoteného oblečenia, čo sa vyvalil z dverí. Vtedy si spomenula – po predvčerajšej obednej lekcii tam zabudla trikot a pančuchy. Najmä vďaka tomu, že jej Danika poslala video kopy veselníka v ich kuchyni a hudby, ktorá sa na plné pecky valila z reprákov v okne, spolu s príkazom, aby švihala domov. Vyfajčili toho toľko, že keď sa včera ráno potkýnavo pobrala do práce, pravdepodobne bola ešte stále pod vplyvom.

Neexistovalo iné vysvetlenie, prečo jej trvalo desať minút napísať email pozostávajúci z dvoch viet. Ťukala ho písmenko po písmenku.

„Kašli na to,“ povedala Bryce. „Chcem ti niečo povedať.“

Danika popresúvala haraburdy v sklade, aby sa tam vošiel aj jej meč. „Už som ti povedala, že ma mrzí, že som ti zjedla tie rezance. Dnes ti kúpim ďalšie.“

„To som nechcela, trdlo, aj keď opakujem: poser sa. Mala som ich odložené na dnes na obed.“ Danika sa zachichotala. „To tetovanie ma bolí ako fras,“ postážovala sa Bryce. „Nemôžem sa ani oprieť.“

„Tatér ti hovoril, že to bude niekoľko dní citlivé,“ pripomenula jej spevavo Danika.

„Bola som taká opitá, že som na súhlase s podmienkami tetovania napísala zle aj vlastné meno, takže som nebola v stave pochopiť, čo vlastne znamená *niekoľko dní citlivé*.“

Daniku, ktorá mala na chrbte vytetovaný rovnaký text ako Bryce, už nič nebolelo. Jednou z výhod toho, že bola čistá vanirka, bolo rýchle hojenie rán – v porovnaní s ľuďmi alebo pololľuďmi ako Bryce.

Danika natlačila meč do bordelu v sklade. „Sľubujem, že ti večer schladím chrbát ľadom, ale teraz sa idem osprchovať. Do desiatich minút som preč.“

Nebolo nič nezvyčajné, že sa jej priateľka zastavila v galérii – najmä vo štvrtok, keď končila rannú hliadku len pár blokov od nej. Nikdy predtým však neprejavila záujem o kúpeľňu dole v knižnici.

„Čo to máš na sebe?“ Bryce ukázala na špinu a masť.

„Musela som ukončiť bitku medzi satyrom a nočným stopárom,“ zamračila sa Danika a hranatá tvár sa jej zvrástila. Pozrela sa na zasychajúcu čiernu hmotu na rukách a vycerila zuby. „Hádaj, ktorý z nich ma ostriekal svojimi *tekutinami*.“

„Sprcha je tvoja. V spodnej zásuvke stola je aj nejaké čisté oblečenie,“ ukázala so smiechom na dvere do archívu.

Danika siahla špinavou rukou na kľučku. V tej chvíli začala sánku a staršie tetovanie na krku – rohatý vyškerený vlk, magický znak svorky diablov – sa jej zavlnilo, keď napla svaly.

Bryce si všimla Danikino meravé držanie tela a uvedomila si, že to nie je od námahy. Pohľadom zaletela k otvorenému skladu. Meč preslávený v ich meste aj za jeho hranicami sa opieral o metlu a mop a starodávne puzdro bolo takmer zakryté kanistrom s benzínom, určeným do elektrického generátora v zadnej časti galérie.

Bryce sa vždy čudovala, prečo Jesiba ten staromódny generátor ešte nevyhodila – teda až do minulotýždňového celomestského výpadku prúdu, keď vypadla elektrina a mechanické zámky aj naďalej fungovali len vďaka generátoru. Našťastie! Rôzne pochybné existencie z Trhu všetkých chutí totiž využili výpadok na rabovanie a kúzlami bombardovali vchod do galérie, aby prelomili ochrany.

Ale späť k Danike, jej meču v kancelárii, sprche a meravému chrbtu.

„Máš stretnutie s pohlavármi mesta?“ spýtala sa Bryce.

Za tých päť rokov, odkedy sa stretli ako prváčky na Polmesačnej univerzite, by Bryce na jednej ruke spočítala, koľkokrát Daniku zavolali na stretnutie so siedmimi natoľko dôležitými osobami, že sa kvôli nim osprchovala a obliekla si niečo čisté. Ešte aj keď podávala hlásenia starému otcovi, primusovi valbarských vlkov, a Sabine, svojej matke, mala na sebe tú istú koženú bundu, rifle a tričko s potlačou starej hudobnej skupiny, ktoré práve nebolo príliš špinavé.

Jasné, že Sabine to doslova vytáčalo, ale alfu svorky mesačnej kosy, hlavnej jednotky premenlivých v Pomocných zboroch mesta, štvalo *všetka*, čo sa týkalo Daniky – a Bryce.

Vôbec nevadilo, že Sabine bola už storočia zákonnou dedičkou svojho starnúceho otca a mala zdediť titul primus valbarských vlkov a Danika bola druhá následníčka v poradí. Šírili sa totiž fámy, že to Daniku jej starý otec vyberie za svoju nástupkyňu a jej matku titul obíde. Navyše, starý vlk dal svojej vnučke rodinné dedičstvo – meč, aj keď storočia sľuboval Sabine, že ho v deň jeho smrti zdedí práve ona. Na Danikine osemnáste narodeniny k nej zbraň prehovorila zavytím ako za mesačnej noci, vysvetľoval primus vlkov svoje nečakané rozhodnutie.

Sabine jej to poníženie nikdy nezabudla. Najmä, keď Danika nosila ten meč všade – a najmä tam, kde ju s ním mohla vidieť aj matka.

Danika zastala v otvorených dverách navrchu schodiska pokrytého zeleným kobercom, vedúceho do knižnice pod galériou. Tam sa skrýval skutočný poklad tohto miesta, ktorý Lehabah stráži dňom i nocou. A skutoč-

ný dôvod Danikíných častých návštev galérie. Ako absolventka histórie na Polmesačnej univerzite si s potešením prezerala prastaré umenie a knihy aj napriek tomu, že si ju Bryce doberala pre jej čitateľské návyky.

„Dnes prepustia Philipa Briggsa,“ zvrtila sa k nej Danika a privrela karamelové oči.

„Čože?“ Bryce myklo.

„Prepustia ho kvôli nejakej posratej formalite. Nieкто domrvil papiero-vačky. Podrobnosti sa dozvieme na stretnutí,“ začala štiĥlu sánku. Žiara prvosvetiel v sklenených svietnikoch na stenách pozdĺž schodiska sa jej odrážala od špinavých vlasov. „Je to totálne naprd.“

Bryce sa pretočil žalúdok. Vzbuра ľudí sa zatiaľ nerozšířila za hranice severnej oblasti Pangery, rozľahlého územia za Haldrenským morom, ale Philip Briggs urobil, čo mohol, aby ju dotiahol aj do Valbary. „Veď ste ho so svorkou zatkli priamo v labáku. Prichytili ste ho, ako sa pokúšal vyrobiť bombu.“

„Zasraté byrokratické nezmysly.“ Danika zlostne podupkala po zelenom koberci.

„Chcel zničiť klub. Veď ste našli aj plány, ako vyhodit' do vzduchu Bieleho havrana.“ Bol to jeden z najobľúbenejších nočných klubov v meste, takže počet mŕtvych by bol katastrofálny. Briggsove predchádzajúce výbuchy boli menšie, ale rovnako vražedné, a cieľom všetkých bolo rozpútať vojnu medzi vanirmi a ľuďmi; takú, aká zúrila v chladnejších oblastiach Pangery. Briggs sa vôbec netajil tým, čo chcel dosiahnuť: globálny konflikt, v ktorom na oboch stranách zomrú milióny. Ich životy preňho neznamenali nič, ak by priniesli ľuďom šancu striasť sa svojich utláčateľov – mágiou obdarených dlhovekých vanirov a asterov, ktorí vládli planéte Midgard z Večného mesta v Pangere.

Danika so svorkou mu však plán prekazila. Zatkli Briggsa aj s najvernejšími podporovateľmi, všetko kereskými rebelmi, a zachránili nevinných pred dôsledkami ich fanatických činov.

Svorka diablov, ako jedna z elitných jednotiek premenlivých v Pomocných zboroch Polmesiaca, hliadkovala v Staromeste a dávala pozor, aby sa z opitých dotieravých turistov nestali opití mŕtvi turisti, ak by sa zaplietli s nesprávnou osobou. Dozerali, aby bary, kaviarne a koncertné siene neohrozovali akékoľvek pochybné bytosti, ktoré sa v daný deň doplazili do mesta. A aby ľudia ako Briggs skončili vo väzení.

V podstate by mala robiť to isté aj Tridsiata tretia imperiálna légia, ale anjeli v radoch preslávenej osobnej armády guvernéra iba zazerali a sľubovali pekklo, ak ich nieкто našťve.

„Spolahni sa, že im na tom stretnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlím, aký je to debilný nápad prepustiť Briggsa,“ zakričala Danika, dupotajúc dolu schodmi.

Bryce vôbec nepochybovala, že Danika to urobí. Aj keby mala vrčať do tváre samotnému Micahovi Domitusovi, postará sa, že jej porozumejú. Nebolo veľa odvážlivcov, ktorí by si trúfli naštvať archanjela Polmesiaca, ale Danika to spraví bez akéhokoľvek zaváhania. A keďže na stretnutí bude všetkých sedem pohlavárov mesta, je vysoká pravdepodobnosť, že sa to stane. Keď sa všetci ocitli v jednej miestnosti, veci obyčajne nabrali rýchly spád. Medzi šiestimi nižšími pohlavármi Polmesiaca, metropoly oficiálne známej ako Mesto Luny, nepanovali práve srdečné vzťahy. Každý pohlavár vládol určitej časti mesta: primus vlkom v Mesačnom lese, férsky Jesenný kráľ Päťružiu, kráľ Podzemia Kostnici, kráľovná Zmija Trhu všetkých chutí, Veštkyňa Staromestu a Riečna kráľovná zastupovala rod mnohých vôd a svoj Modrý dvor hlboko pod tyrkysovou hladinou rieky Istros, ktorý opúšťala len zriedka.

Ludia žijúci na Asfodelových lúkach nemali svojho zástupcu, nemali miesto pri stole. Philip Briggs vďaka tomu získal na svoju stranu viac než len niekoľkých stúpencov.

No Micah, archanjel na čele Obchodnej štvrte, im vládol všetkým. Okrem vládcu mesta bol aj archanjelom Valbary. Vládcom celého tohto územia, ktorý sa zodpovedal len šiestim asterom vo Večnom meste, hlavnom meste a pulzujúcom srdci Pangery. Celej planéty Midgard. Ak existoval niekto, kto mohol udržať Briggsa vo väzení, bol to on.

Danika už bola na spodku schodiska, tak hlboko, že ju Bryce pre zakrytie stropu nevidela.

„Čau, Syrinx,“ počula ju povedať, keď ešte postávala vo dverách. Hore schodiskom vyletelo šťastné tenké kvíkanie pätnástkilovej chiméry.

Jesiba kúpila toho podradného tvora pred dvomi mesiacmi. Bryce bola v siedmom nebi. *Nie je žiadny domáci maznáčik*, varovala ju Jesiba. *Je to drahý, vzácny tvor, ktorého som kúpila pre jediné – aby pomohol Lehabah strážiť knihy. Musí si plniť svoje povinnosti, tak mu v tom neprekážaj.*

Bryce ju zatiaľ neinformovala, že Syrinxa viac zaujíma jedlo, spánok a škrabkanie po bruchu ako vzácne knihy. Veď sa o tom mohla hocikedy presvedčiť aj sama, ak by sa obťažovala hodiť očkom na niektorý záznam z tuctov kamier nainštalovaných v knižnici.

„Čo ti dnes vletelo do nohavičiek, že si taká našťavaná, Lehabah?“ Danika s úškrnom oslovila strážkyňu knižnice.

„Nenosím nohavičky. Ani iné oblečenie. Nesedia mi, keďže som z ohňa, Danika,“ zafrflala ohnivá raráška.

Danika sa zachechtala a Bryce sa rozhodovala, či má zísť dole a robiť rozhodcu v dueli ohnivej rarášky a vlčice, keď vtom zazvonil telefón. Mala celkom dobrú predstavu, kto to môže byť.

Vysoké podpätky sa jej zabárali do hrubého koberca, ale podarilo sa jej dostať k telefónu, skôr ako hovor padol do hlasovej schránky, čím si ušetrila päťminútovú prednášku.

„Ahoj, Jesiba.“

„Prosím, povedz Danike Fendyrovej, že ak neprestane používať sklad ako svoju skrinku na veci, *naozaj* ju premením na jaštericu,“ odpovedal jej krásny spevavý ženský hlas.